

РЕШЕНИЕ

№ 227

гр. Плевен, 06.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IV ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЦВЕТЕЛИНА М. ЯНКУЛОВА-СТОЯНОВА**

Членове: **РЕНИ В. Г.ЕВА**
ЕМИЛИЯ АТ. КУНЧЕВА

при участието на секретаря **ВЕРГИНИЯ Н. ПЕТКОВА**
като разгледа докладваното от **ЦВЕТЕЛИНА М. ЯНКУЛОВА-СТОЯНОВА**
Въззивно гражданско дело № 20234400500247 по описа за 2023 година

Въззивно гражданско производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано на основание въззивна жалба, регистрирана с Вх. №1102/13.01.2023г. по регистъра на Плевенски районен съд, подадена от „****“-ЕАД, ЕИК – ****, със седалище и адрес на управление в гр.Плевен, „****“№****, представлявано от изпълнителния директор Й.В.В. – ищец в първоинстанционното производство по гр.д. №1563/2022г. по описа на Плевенски районен съд, Гражданско отделение, чрез процесуалния представител юрк. Ц. В., срещу постановеното по делото от XIII-ти гр.с-в съдебно Решение №9/05.01.2023г., с което е отхвърлен като неоснователен предявеният от ищеца „****“-ЕАД срещу ответницата Ц. Н. С. от гр.Плевен ул.****“№****,вх.“Б“, ап.9, установителен иск по чл.422 от ГПК и да се присъдят разноски.

Във въззивната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно и се прави искане да бъде отменено и вместо него въззивният съд да постанови друго, с което да уважи изцяло исковата претенция.

Излагат се следните оплаквания:

Обжалваното решение е допустимо, но неправилно като постановено при несъобразяване с фактическите данни, установени по делото и в противоречие с установената съдебна практика.

По делото са представени доказателства, от които се установява, че ответницата притежава качеството клиент на топлинна енергия за процесния период. От приложения препис на нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот №36, том VI, рег. № ***, дело №2459/1999 г. на нотариус с рег. № *** на нотариалната камара, че на 24.09.1999 г. ответницата и нейният съпруг са отчуждили процесния недвижим имот, продавайки го на своя син Н.А.С., като са запазили пожизнено за себе си правото на ползване върху целия имот.

Възпроизведени са почти дословно твърденията, фактите и обстоятелствата, изложени в исковата молба, без да е изложен коментар по същите, нито е направено подвеждане под относимите правни норми.

Съдът се е задоволил единствено с цитиране разпоредбата на чл. 111,6. „в" от ЗЗД, като е приел, че по отношение на цялото вземане е изтекла погасителна давност, поради което същото е недължимо. Единствено въз основа на това, иначе недоказано твърдение, съдът е мотивирал крайния си извод, че сумите, претендирани от топлофикационното дружество не са дължими, поради което е отхвърлил исковите претенции като неоснователни и недоказани.

Фактическите и правни изводи на съда за неверни, несъобразени със събраните по делото писмени доказателства и трайната съдебна практика.

Видно от събраните по делото доказателства, ответницата е клиент на топлинна енергия /ТЕ/ за битови нужди по смисъла на чл. 153. (1) (Изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г, в сила от 17.07.2012 г.) от ЗЕ - Всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда -етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. Затова за него важат разпоредбите на действащото за посочения период законодателство в областта на енергетиката.

Съгласно Чл. 150. (1) (Изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г, в сила от 17.07.2012 г.) от ЗЕ -Продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Държавната комисия за енергийно регулиране към Министерски съвет. Съгласно ал. 2 от ЗЕ същите влизат в сила 30 дни след първото им публикуване в един централен и един местен ежедневник и имат силата на договор между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия без да е необходимо изрично писмено приемане от клиентите.

Общите условия от 2007 г. са публикувани във вестник „Нощен труд" от дата 13-14.12.2007 г. и във вестник „Посоки" бр. 239/13.12.2007 г. С тях се регламентират търговските взаимоотношения между клиентите на топлинна енергия и Дружеството: правата и задълженията на двете страни; редът за измерване, отчитане, разпределение и заплащане на топлинната енергия; отговорностите при неизпълнение на задълженията и др. В раздел VII от ОУ от 2007 г. - „Заплащане на ТЕ" е определен реда и срока, по който купувачите на ТЕ /в т.ч. и ответницата/, са длъжни да заплащат месечните дължими суми за

ТЕ, а именно: в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В този смисъл, задължението на ответника за заплащане на дължимите от него суми в размера, посочен в ежемесечно получаваните фактури е най-късно до края на текущия месец, следващ месеца на доставката на ТЕ. С изтичането на последния ден от месеца ответникът е изпадал в забава за тази сума, като на основание чл. 31, ал. 6 от ОУ ежедневно е начислявана законна лихва върху дължимата сума.

Видно е, че исковата молба е депозирана във връзка с указания на съда, съгласно които ответницата, в качеството на длъжник по ЧГД № 7629/2021 г. по описа на РС - Плевен е уведомена за заповедта за изпълнение при условията на чл. 47, ал. 5 от ГПК. Заявлението е депозирано от „***“ АД в съда на 08.12.2021 г. Съгласно разпоредбата на чл. 422, ал. 1 от ГПК, „Искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, когато е спазен срокът по чл. 415, ал. 4.“ Няма спор, че срокът е спазен, поради което следва да се приеме за безспорно, че фикцията, предложена от законодателя, е приложима. От своя страна това води до задължението, както съдът, така и другите участници в процеса, да приемат, че исковата молба е депозирана на 08.12.2021 г. Вземанията, предмет на установителния иск са за периода 01.06.2019 г. до 31.10.2021 г. Изискуемостта за първия по претенция отчетния период 01.06.2019 г. - 30.06.2019 г. настъпва на 30.07.2019 г., което ще рече, че това е началният момент, от който започва да тече тригодишният период по смисъла на чл. 111, б."в" от ЗЗД. При това положение давността би проявила погасителния си ефект едва на 30.07.2022 г. и то за вземанията, стоящи в началото на претендиращия период. Не се нуждае от понататъшен коментар отношението на погасителната давност към останалата част от вземането, чийто краен период е 31.10.2021 г., поради приложимостта на гореизложеното. Съгласно разпоредбата на чл. 115, б. „ж“, давността не тече, „докато трае съдебният процес относно вземането“. Вземайки предвид факта, че същият е иницииран на 08.12.2021 г., а давността за вземането започва да изтича за първи път на 30.07.2022 г, то изводът на първоинстанционния съд, че давността е изтекла, респективно вземането на ищеца е погасено, е напълно неверен и не кореспондира с фактическата обстановка и разпоредбите на закона.

За пълнота на изложението, следва да се посочи, че е без значение дали по делото е конституиран един или и двамата съпрузи, запазили пожизненото правото си на ползване, тъй като с оглед разпоредбата на чл. 32, ал. 2 от СК, за задълженията, възникнали за задоволяване нуждите на семейството, каквито безспорно са тези за топлинна енергия, съпрузите отговарят солидарно.

Препис от въззивната жалба е връчен на ответника по въззивната жалба, който е ищец в първоинстанционното производство.

Ответникът по въззивната жалба - Ц. Н. С. — ответник в първоинстанционното производство, чрез особения представител адв. Г. Й. от АК-Плевен, е подал Отговор на въззивната жалба, регистриран с Вх.№8514/29.03.2023г. по регистъра на РС-Плевен.

В отговора е изразено становище за неоснователност на въззивната жалба и се предлага да се потвърди обжалваното решение, като се излагат следните съображения:

Въззивната жалба е допустимо, но неоснователна. Същата не отговаря на изискванията на ч.260,т.3 от ГПК, тъй като изложените в нея оплаквания са бланкетни и не визират конкретни пороци.В случай, че съдът приеме въззивната жалба за редовна, следва да я отхвърли като неоснователна. Обжалваното решение е обосновано и законосъобразно, като съдът правилно е уважил възражението за изтекла погасителна давност по чл.111 от ЗЗД.

Страните не са заявили доказателствени искания и пред въззивната инстанция не са представени нови доказателства.

В проведеното открито съдебно заседание на въззивната инстанция, въззивният жалбоподател - „***“-Ад е представляван от процесуалния представител юрк. С.Ц., който поддържа въззивната жалба и моли обжалваното решение да бъде отменено по съображенията, изложени в същата.

Плевенският окръжен съд, Гражданско отделение, IV-ти възз.гр.с-в, като провери обжалваното решение с оглед на събраните по делото доказателства, нормативната уредба и относимата съдебна практика,приема следното:

Въззивната жалба, регистрирана с регистрирана с Вх. №1102/13.01.2023г. по регистъра на Плевенски районен съд, подадена от „*“-ЕАД, ЕИК – ***, със седалище и адрес на управление в гр.Плевен, „***“№***, представлявано от изпълнителния директор Й.В.В. – ищец в първоинстанционното производство по гр.д.№1563/2022г. по описа на Плевенски районен съд, Гражданско отделение, чрез процесуалния представител юрк. Ц. В., срещу постановеното по делото от XIII-ти гр.с-в съдебно Решение №9/05.01.2023г., е подадена в срок, срещу съдебен акт, подлежащ на обжалване, от надлежна страна, при наличие на правен интерес, поради което е процесуално ДОПУСТИМА и следва да бъде разгледана по същество.**

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Първоинстанционното производство по гр.д.№ 5032/2022г. по описа на Плевенски районен съд, Гражданско отделение, е образувано на основание установителен иск, предявен по реда на чл. 422,ал.1 от ГПК – за установяване съществуването на парично вземане, за което по ч.гр.д.№7629/2021г., е издадена Заповед №43939/09.12.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, предявен от ищеца (понастоящем въззивен жалбоподател) - ***“-ЕАД, ЕИК – ***, със седалище и адрес на управление в гр.Плевен, „***“ №***, против ответницата (понастоящем ответница по въззивната жалба) – Ц. Н. С., ЕГН-***** с адрес в гр.Плевен, ул. “***“ №***,вх.“Б, ап.9.

В исковата молба се твърди следното:

С разпореждане, постановено по ч.гр. дело №7629/2021 г. по описа на Районен съд - Плевен е издадена заповед за изпълнение срещу длъжника. Заповедта за

изпълнение е връчена чрез залепване по реда на чл.47 ал.5 от ГПК, с оглед на което е предявен иск по чл.422 от ГПК - за установяване на съществуването на вземането за консумирана и незаплатена топлинна енергия /ТЕ/ за топлоснабден имот на ответника - апартамент, находящ се на адрес: гр. Плевен, ул. "****" №****, вх. "Б", ап.9.

Вземането се обосновава със следното : Като собственик на топлоснабден имот, находящ се в гр. Плевен, ответникът е клиент на топлинна енергия /ТЕ/ за битови нужди по смисъла на чл.153 (1) (Изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) от ЗЕ - Всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. Затова за него важат разпоредбите на действащото за посочения период законодателство в областта на енергетиката. Съгласно чл.150 (1) (Изм. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) от ЗЕ - Продажбата на топлинна енергия от топло-преносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Държавната комисия за енергийно регулиране към Министерски съвет. Съгласно ал. 2 от ЗЕ същите влизат в сила 30 дни след първото им публикуване в един централен и един местен ежедневник и имат силата на договор между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия без да е необходимо изрично писмено приемане от клиентите. Общите условия от 2007 г. са публикувани във вестник „Нощен труд“ от дата 13.12.2007 г. и във вестник „Посоки“ бр. 239/13.12.2007 г. С тях се регламентират търговските взаимоотношения между клиентите на топлинна енергия и Дружеството: правата и задълженията на двете страни; редът за измерване, отчитане, разпределение и заплащане на топлинната енергия; отговорностите при неизпълнение на задълженията и др. В раздел VII от ОУ от 2007 г. - „Заплащане на ТЕ“ е определен реда и срока, по който купувачите на ТЕ /в т.ч. и ответницата/, са длъжни да заплащат месечните дължими суми за ТЕ, а именно: в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В този смисъл, задължението на ответника за заплащане на дължимите от него суми в размера, посочен в ежемесечно получаваните фактури е най-късно до края на текущия месец, следващ месеца на доставката на ТЕ. С изтичането на последния ден от месеца ответникът е изпадал в забава за тази сума, като на основание чл.31 ал. 6 от ОУ ежедневно е начислявана законна лихва върху дължимата сума.

Отделните задължения, формиращи задължението за главница са както следва: сума за отопление с ИРУ, начислена за периодите посочени в петитума на исковата молба в размер на 35.27 лв.; сума за отопление без ИРУ за периодите посочени в петитума на исковата молба в размер на 144.17 лв.; сума за топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация, начислена за същия период от време, в размер на 250,50 лв.; сума за битово горещо водоснабдяване /БГВ/, начислена за периодите, описани в приложението в размер на 218.41 лв.; суми за услуга дялово разпределение в общ размер от 63,88 лв., начислени за периодите, подробно описани в приложението; корекции - 0 лв. Има монтирани измерващи уреди в имота на ответната страна, както следва: 0 бр. водомери; 2 бр. уреди, щранг-лира в

баня.

Ответникът е използвал доставяната от дружеството топлинна енергия и не е погасил задължението си.

Петитумът е: Съдът да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника(ответницата), че дължи на „*** - Плевен” АД сума за консумирана топлинна енергия в имота, гр. Плевен, ул.“***“№3,вх.“Б“, ап.9, следния размер: главница - 712,23 лв. за периода 01.06.2019 г. до 31.10.2021 г., Мораторна лихва - 90,67 лв. - за периода 02.08.2019 г. до 02.12.2021 г.; Законната лихва от датата на депозиране на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч. гр. дело № 20214430107629/2021 г. по описа на Районен съд - гр.Плевен до окончателното изплащане на сумите.Претендират се разноси.

В срока по чл.131 от ГПК, ответникът, чрез особения представител адв. Г. Й. от АК-Плевен, назначена по реда на чл.47,ал.6 от ГПК, е подал Отговор на исковата молба, в който е изразил следното становище:

Искът е неоснователен и недоказан..

От твърденията, изложени в исковата молба и от представените доказателства, е налице правна презумпция, че ответницата не е пребивавала на посочения адрес и не е потребявала топлинна енергия, предоставяна от ищеца като топло-снабдително дружество.

С исковата молба не са посочени доказателства, доказващи потребление на топлинна енергия, нейното количество и стойност. Не става ясно как е извършено отчитането и формиране на цената.

Позовава се на изтекла погасителна давност по чл.111 от ЗЗД за периода от 01.06.2019г. до 05.12.2022.

По делото са събрани писмени доказателства и са приети заключения на съдебно-счетоводна и на техническа експертиза.

В първата инстанция, делото е разгледано в две открити съдебни заседания.

Плевенски районен съд, Гражданско отделение, XIII-ти гр.с-в се е произнесъл с обжалваното съдено Решение №9/05.01.2023г, с което е отхвърлил исковата претенция.

Плевенският окръжен съд, Гражданско отделение, IV-ти гр. въззивен състав приема, че постановеното РЕШЕНИЕ е ВАЛИДНО и ДОПУСТИМО, но НЕПРАВИЛНО.

Във въззивната жалба не се излагат оплаквания във връзка с валидността и допустимостта на обжалваното решение. Съгласно правомощията по чл.269 от ГПК, въззивният съд не установи наличието на пороци, които да обуславят нищожност или недопустимост на съдебния акт.

За да се произнесе относно правилността на обжалваното решение, съдът съобрази следното:

За да отхвърли установителния иск, предявен по реда на чл.422 от ГПК, първоинстанционният съд е изложил следните мотиви:

Искът е допустим.

От представените писмени доказателства се установява, че ответницата е абонат на „****“-АД, през процесния период е използвала доставяна топлинна енергия, която не е заплатила.

Направеното в отговора на исковата молба възражение за изтекла погасителна давност е основателно, тъй като съгласно чл.111 от ЗЗД периодичните плащания се погасяват с изтичане на три годишен давностен срок.

Плевенският окръжен съд, Гражданско отделение, IV-ти въззивен състав намира, че решаващият мотив - за погасяване с изтичането на тригодишен давностен срок по чл.111 от ЗЗД на вземането на „**“-АД към ответницата за заплащане на доставена топлинна енергия, е необоснован и незаконосъобразен.**

Ответницата Ц. Н. С. притежава качеството на потребител съгласно чл.153,ал.1 от ЗЕ, тъй като заедно със съпруга ѝ са били собственици на топлофициран жилищен имот, представляващ апартамент в жилищна сграда с режим на етажна собственост, находящ се в гр.Плевен, ул.“****“№***, бл.“Б“, ап.9, който през 1999г. са прехвърлили на сина си Н. А.С., запазвайки пожизнено правото си на обитаване, а съгласно посочената разпоредба качеството на потребител, респ. клиент на топлинна енергия се придобива по силата на закона, с придобиването на право на собственост или ограничено вещно право върху индивидуален обект, находящ се в сграда, за която вече е сключен договор за топлоснабдяване.

От приетото заключение на ВЛ Й.Й. се установява, че сградата, в която се намира топлоснабденият имот е присъединена към топлопреносната мрежа посредством абонатна станция. До процесния имот се доставя ТЕ, т.к. абонатната станция работила през времето на процесния период. Извършеното дялово разпределение е направено съгласно Методика за разпределение на ТЕ в сгради, етажна собственост, Приложение към чл.61 ал.1 от Наредба за топло-снабдяване №16-334 от 06.04.2007год. В имота има монтирана щранглира. Разпределението на ТЕ за процесния период е извършено в съответствие с действащата нормативна уредба в областта на енергетиката. При изготвянето на индивидуалните сметки от топлинния счетоводител са спазени изискванията на Методиката за разпределение на ТЕ. Отчитането на общата ТЕ в АС става чрез топломер, който е преминал изискващите се държавни проверки. Разлики в изчисленията на ФДР не са констатирани.

Съгласно чл.145 от ЗЕ, ползвателят на ТЕ, за имот в сграда - етажна собственост, присъединена към една абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, дължи плащане и на ТЕ, отдадена от сградната инсталация, която се разпределя

между всички клиенти пропорционално на отопляемия обем на отделните имоти /чл.145, ал.3 от ЗЕ/. Продажбата на топлинна енергия на физически лица за битови нужди се осъществява въз основа на общи условия, утвърдени по реда на чл.150 от ЗЕ, като не е необходимо сключването на отделен договор.

Следователно, ответницата по въззивната жалба, която е ответник в първата инстанция, дължи на топло-снабдителното дружество, заплащане стойността на отчетеното количество топлинна енергия по пера, както е претендирана- за отопление с ИРУ, за отопление без ИРУ в помещение, снабдено с щранг – лира, за топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, за услугата дялово разпределение, за битово горещо водоснабдяване /БГВ/.

От приетото и неоспорено заключение на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че размерът на дължимата главница за обитавания от въззиваемата Ц. С., топлофициран имот с абонатен №4131 е в претендирания размер общо от 712.23лв., разпределена по отделни пера, както следва:

- сума за отопление с ИРУ -35.27лв;
- сума за отопление без ИРУ за същия период -144,17 лв.;
- сума за топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация, начислена за същия период - 250.50 лв.;
- сума за услуга дялово разпределение - 63,88 лв;
- сума за БГВ/ТЕ за топла вода/- 218.41лв..

Експертизата е дала заключение , че лихвата за забава върху главницата е също в размер на исковата сума от 90.67лв.

Следователно, за процесния период, ответницата по въззивната жалба дължи на въззивния жалбоподател претендираните суми за топлинна енергия за отопление (с и без ИРУ), за топлоенергия, отдадена от сградна инсталация, за услуга дялово разпределение и за горещо водоснабдяване /БГВ/ .

Съгласно чл.145 от ЗЕ, ползвателят на ТЕ, за имот в сграда - етажна собственост, присъединена към една абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, дължи плащане и на ТЕ, отдадена от сградната инсталация, която се разпределя между всички клиенти пропорционално на отопляемия обем на отделните имоти /чл.145, ал.3 от ЗЕ/.

Съгласно чл.153 ал.6 от ЗЕ - клиентите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата.

При така установените фактически и правни положения, въззивният жалбоподател в качеството му на ползвател на топлинна енергия, предоставено от ответника по въззивната жалба като топло-снабдително дружество, дължи заплащане на

претендираните суми, за които е издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК и с обжалваното решение е уважен иска по чл.422 от ГПК - за установяване съществуване на вземането.

Възражението на ответницата по иска (а сега ответница по въззивната жалба) за изтекла тригодишна давност по отношение на претендираното вземане на „***-Плевен“-АД, е неоснователно, поради следното: Вярно е, че вземането на ищеца против ответника за заплащане на потребена, но незаплатена топлинна енергия, е периодично и при неизпълнение на задължението за плащане, се погасява с тригодишен давностен срок съгласно чл.111 от ЗЗД. Това означава, че евентуално възражение на ответника за погасителна давност ще бъде основателно за период, по-дълъг от три години преди подаване на иска, респ. преди подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 или чл.417 от ГПК. В случая заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, въз основа на което е образувано приложеното ч.гр.д.№7629/2021г. на ПлРС, е подадена на 08.12.2021г. Следователно, възражение за погасителна давност по чл.111 от ЗЗД, може да бъде основателно за период преди 08.12.2018г. Заявителят обаче претендира заплащане и задължение за период с начална дата от 01.06.2019г, т.е по-малко от три години преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, от което следва, че възражението на ответника за изтекла погасителна давност е неоснователно.

В заключение въззивният съд посочва, че ищецът(понастоящем въззивен жалбоподател) - „***“-АД претендира заплащане на суми, свързани с потребление на топлинна енергия, считано от 01.06.2019г. до 31.10.2021г, чрез подаване на Заявление по чл.410 от ГПК, регистрирано с В№23967/08.12.2021г на ПлРС, след което по реда на чл. 422 от ГПК е предявил иск за установяване съществуване на същото вземане, с искова молба, регистрирана с Вх.№7313/25.03.2022 Видно е, че от датата на изискуемостта на претендираното вземане, до подаване от страна на кредитора на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, както и предявяване на иска по чл.422 от ГПК, е изминал период по-кратък от три години, поради което възражението на ответника за изтекла погасителна давност по чл.111 от ГПК е неоснователно.

От изложеното е видно, че въззивният съд, достига до фактически и правни изводи, които са различни от тези на първоинстанционния. Поради това обжалваното решение следва да бъде отменено и вместо него съгласно чл.271 от ГПК въззивният съд да постанови друго, с което да уважи изцяло исковата претенция, като на основание чл.422 от ГПК признава за установено, че ответницата Ц. Н. С., ЕГН-***** с адрес в гр.Плевен, ул. „****“ №***,вх.“Б, ап.9 дължи на ищеца „****“-ЕАД, ЕИК – ***, със седалище и адрес на управление в гр.Плевен, „****“ №***, следните суми, за които по ч.гр.д. №7629/2021г. по описа на Плевенски районен съд, Гражданско отделение, е издадена Заповед №43939/09.12.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК: Главница - 712,23 лв.(седемстотин и дванадесет лв. и23ст) - за периода 01.06.2019 г. до 31.10.2021 г., ведно със законната лихва, считано от подаване на заявлението по чл.410 от ГПК- 08.12.2021г. до окончателното изплащане; Мораторна лихва - 90,67 лв. (деветдесет л и

67ст.) - за периода 02.08.2019 г. до 02.12.2021 г..

С оглед изхода на делото и направеното искане от въззивния жалбоподател, ответницата по въззивната жалба следва да заплати следните претендирани и доказани разноси:

-За първоинстанционното исково производство- общо 725.00лв.(25.00лв.-държавна такса, 300.00лв.- възнаграждение за особен представител; 300.00лв.- възнаграждения за две експертизи, 100.00лв.- юрк. възнаграждение);

-За заповедното производство -75.00лв.(25.00лв.-държавна такса и 5000лв.-юрк. възнаграждение);

- За въззивна инстанция – 425.00лв.(25.00лв.-държавна такса; 300.00лв.- възнаграждение за особен представител(100.00лв.- юрк. възнаграждение)

Съгласно чл.280,ал.3,т.1 във вр. чл.69,ал.1,т.1 от ГПК въззивното решение не подлежи на касационно обжалване.

По изложените съображения, Плевенският окръжен съд, IV-ти въззивен граждански състав, на основание чл. 271 от ГПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ № 9/05.02023г. на Плевенски районен съд, Гражданско отделение, XIII-ти гр.с-в, постановено по гр.д.№1563/2022г. по описа на същия съд, ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422,ал.1 от ГПК, че Ц. Н. С., ЕГН-*** с адрес в гр.Плевен, ул. "*****" №***,вх."Б, ап.9 ДЪЛЖИ на „****“-ЕАД, ЕИК – ***, със седалище и адрес на управление в гр.Плевен, „****“ №***, СЛЕДНИТЕ СУМИ, за които по ч.гр.д.№7629/2021г. по описа на Плевенски районен съд, Гражданско отделение, е издадена Заповед №43939/09.12.2022г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК: Главница - 712,23 лв.(седемстотин и дванадесет лв. и23ст) - за периода 01.06.2019 г. до 31.10.2021 г., ведно със законната лихва, считано от подаване на заявлението по чл.410 от ГПК- 08.12.2021г. до окончателното изплащане; Мораторна лихва - 90,67 лв. (деветдесет лв. и 67ст.) - за периода 02.08.2019 г. до 02.12.2021 г.**

ОСЪЖДА Ц. Н. С., ЕГН-*** с адрес в гр.Плевен, ул. "*****" №***,вх."Б, ап.9, ДА ЗАПЛАТИ на „****“-ЕАД, ЕИК – ***, със седалище и адрес на управление в гр.Плевен, „****“ №***, на основание чл.78 от ГПК, РАЗНОСКИ за исковото производство по гр.д.№1563/2022г. на ПлРС, ГО, в размер на 725.00лв.(седемстотин двадесет и пет лв.)**

ОСЪЖДА Ц. Н. С., ЕГН-*** с адрес в гр.Плевен, ул. "****" №***,вх."Б, ап.9, ДА ЗАПЛАТИ на „****"-ЕАД, ЕИК – ***, със седалище и адрес на управление в гр.Плевен, „****" №***, на основание чл.78 от ГПК, РАЗНОСКИ за заповедното производство по ч.гр.д. 7629/2021г. на ПлРС, ГО, в размер на 75.00лв.(седемдесет и пет лв.)**

ОСЪЖДА Ц. Н. С., ЕГН-*** с адрес в гр.Плевен, ул. "****" №***,вх."Б, ап.9, ДА ЗАПЛАТИ на „****"-ЕАД, ЕИК – ***, със седалище и адрес на управление в гр.Плевен, „****" №***, на основание чл.78 от ГПК, РАЗНОСКИ в размер на 425.00лв. (четиристотин двадесет и пет лв.) – за въззивното производство по настоящето дело.**

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____